W § 3 kwotę marek 600.000 podwyższa się do marek 24,000.000 — kwotę marek 6,000.000 podwyższa się do marek 120,000.000.

Roczne pobory, służące za podstawę do ubezpieczenia, zaokrągla się do pełnych 100 tysięcy, przyczem nie uwzględnia się kwot nieprzekraczających 50.000 marek, kwoty zaś ponad 50.000 liczy się za pełnych 100 tysięcy.

W § 7a punkt a kwotę 1.500.000 marek polskich podwyższa się do 30,000.000.

Wysokość kwoty wyszczególnionej w § 27a powiększa się z 4.000 marek na 120.000.

Wysokość kwot, wymienionych w § 33 powiększa się z 600.000 marek na 24,000.000—z 4,000.000 marek na 80,000.000.

W § 68 powiększa się kwotę 12.000 marek na 120.000.

Wysokość kwot w §§ 81, 82 i 83 powiększa się z 30.000 marek na 600.000 — z 3,000.000 marek na 60,000.000 — z 600.000 marek na 12,000.000 i 1,200.000 na 24,000.000.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z pierwszym dniem następnego miesiąca po ogłoszeniu i z tą chwilą traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. № 57, poz. 406).

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *St. Smólski*

976.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 listopada 1923 r.

w przedmiocie dalszego podwyższenia dodatków drożyźnianych do rent ubezpieczeniowych inwalidów, z powodu starości i dla rodzin po ubezpieczonych, zapewnionych obowiązującą w b. dzielnicy pruskiej ordynacją ubezpieczeniową Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 24 lutego 1922 r. w przedmiocie dalszych dodatków drożyźnianych do rent ubezpieczeniowych inwalidów, z powodu starości i dla rodzin po ubezpieczonych, zapewnionych Ordynacją Ubezpieczeniową Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. R. P. № 15, poz. 135) zarządza się co następuje:

§ 1. Dodatki drożyźniane, przyznane ustawą z dnia 24 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 15, poz. 135) w przedmiocie dalszych dodatków drożyźnianych do rent ubezpieczeniowych inwalidów, z powodu starości i dla rodzin po ubezpieczonych, zapewnionych Ordynacją Ubezpieczeniową Rzeszy Niemieckiej z dn. 19 lipca 1911 r. (Dz. Ust. Rz. Niem. str. 509 i Dz. U. R. P. z r. 1921, № 31, poz. 180) będą nadal wymierzane w ten sposób, iżby suma miesięcznego dodatku drożyźnianego łącznie z rentą stanowiła:

a) dla osób, pobierających rentę inwalidy lub z powodu starości 1.600.000 mk.;

b) dla osób, pobierających rentę wdowy lub wdowca 800.000 mk.;

c) dla osób, pobierających rentę sierocą 400.000 mk.

Osoby, pobierające rentę inwalidy, a mające dzieci poniżej lat 15, otrzymują na każde dziecko tytułem dodatku drożyźnianego miesięcznie 200.000 mk.

§ 2. Udział Państwa w pokryciu świadczeń, przewidzianych w art. 2 ustawy, powołanej w § 1 nin. rozp., wynosić będzie dla każdej renty inwalidowej, starczej, wdowy lub wdowca 1500 mk., dla każdej renty sierocej 750 mk. miesięcznie.

§ 3. Składkę tygodniową, określoną w art. 3 ustawy, powołanej w § 1 nin. rozp., podwyższa się trzy tysiące sześćset razy.

§ 4. Znaczki dotychczas ważne tracą swą wartość z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i po tym dniu najdalej w przeciągu 6-ciu miesięcy mogą być użyte tylko dla wnoszenia składek zaległych, płatnych przed dniem obowiązywania niniejszego rozporządzenia.

Wyszłe z obiegu znaczki Ubezpieczalni Krajowej można w wyżej wymienionym 6-io miesięcznym terminie zmieniać na znaczki nowe równej wartości ogólnej w miejscach sprzedaży znaczków.

§ 5. Z chwilą wejścia w życie nin. rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1923 w przedmiocie dalszego podwyższania dodatków drożyźnianych do rent inwalidów, z powodu starości i dla rodzin po ubezpieczonych, zapewnionych obowiązującą w b. dzielnicy pruskiej ordynacją ubezpieczeniową Rzeszy Niemieckiej z dn. 19 lipca 1911 r. (Dz. U. R. P. № 60, poz. 440).

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przyczem jednak przepisy § 1 obowiązują od dnia 1 grudnia 1923 r. a przepisy § 3 od dnia 3 grudnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *St. Smólski*

977.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 15 listopada 1923 r.

o klasyfikacji telefonów abonentowych w województwie poznańskiem i pomorskiem.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1. Począwszy od 1 stycznia 1924 r. obowiązuje w państwowych sieciach telefonicznych województwa poznańskiego i pomorskiego podział telefonów abonentowych na trzy kategorje podług § 14 taryfy telefonicznej ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 16 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109, poz. 860).

Od tego samego terminu obowiązuje w tych sieciach podział obszaru sieci miejscowych na strefy według § 4 i podział sieci na grupy według § 15 powołanej taryfy.

§ 2. Stosownie do tego opłacać będą abonenci od powyższego terminu należytości abonamentowe przepisane w rozdziale II B. powołanej taryfy, względnie według późniejszych zmian uzupełnień tej taryfy, a nie należytości według rozdzału III §§ 34, 35 i 36, które się niniejszem uchyla.

§ 3. Abonenci telefoniczni mogą wypowiedzieć abonament przed 25 grudnia b. r. z terminem ważności od 1 stycznia 1924 r.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów: *Moszczyński*

978.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 15 listopada 1923 r.

w przedmiocie granic uchybień obiegowych dla narzędzi mierniczych, używanych w obrocie publicznym.

Na podstawie art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. w przedmiocie miar (Dz. Urzęd. M-stwa b. Dz. Pr. № 20, poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100, poz. 716) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 470) oraz § 13 ustęp 2 Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach z dnia 30 maja 1908 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące granice uchybień obiegowych dla narzędzi mierniczych, używanych w obrocie publicznym.

I. NARZĘDZIA DO MIERZENIA DŁUGOŚCI.

A. Przymiary bławatne.

Granice uchybień obiegowych wynoszą:

1. Dla długości ogólnej:
   przymiarów wielkości 0, 5 i 1 mtr 3 milim.
2. Dla podziałki:

a) dla odległości dowolnego ograniczenia od obu końców przymiaru—jak dla długości ogólnej;

b) dla dwuch działek sąsiednich dopuszczalna różnica wynosi 1,5 milimetra.

B. Suwaki miernicze zwyczajne.

Granice uchybień obiegowych wynoszą:

1. Dla całej długości podziałki:

a) suwaków metalowych

2	do 1,6	metra włącznie	3	milimetry
1,5	„ 0,6	„ „	1,5	„
0,5	metra i mniej	„	0,75	„

b) suwaków z innych materjałów

2	do 0,6	metra włącznie	6	milimetrów
1,5	„ 0,9	„ „	4,5	„
0,8	„ 0,5	„ „	3	„
0,4	„ 0,3	„ „	1,5	„
0,2	„ 0,1	„ „	0,75	„

2. Dla odległości pomiędzy mackami w porównaniu z długością, odczytaną na przymiarze:

a) dla suwaków z drzewa—potrójne uchybienie, dopuszczalne dla całej podziałki;

b) dla suwaków z innych materjałów—podwójne uchybienie, dopuszczalne dla całego przymiaru.

3. Dla podziałek:

a) dopuszczalne uchybienie od dowolnej podziałki do początku (zera) podziałki równa się uchybieniu dla całkowitej długości podziałki;

b) granica różnicy długości między dwoma sąsiedniemi centymetrami lub półcentymetrami . . . . . 1,5 milimetra.
między dwoma sąsiedniemi milimetrami lub półmilimetrami 0,3 milimetra.

II. POJEMNIKI.

A. Pojemniki zwyczajne.

Granice uchybień obiegowych wynoszą:

Wielkość pojemnika	Pojemniki wąskie i średnie z wyjątkiem drewnianych	Pojemniki drewniane i pojemniki szerokie
100 litrów	600 cm³	1200 cm³
50 „	300 „	600 „
25 „	150 „	300 „
20 „	150 „	300 „
10 „	75 „	150 „
5 „	37,5 „	75 „
4 litry	30 „	60 „
2 „	15 „	30 „
1 litr	7,5 cm³	15 „
1/2 litra	7,5 „	15 „
1/4 „	3,75 „	7,5 „
1/8 „	3,75 „	— „
1/16 „	1,88 „	— „
1/32 „	0,94 „	— „

B. Menzury zwyczajne
(menzury do mleka, cylindry miernicze do mleka).

Granica uchybienia obiegowego wynosi dla każdej objętości, wyznaczonej przez podziałkę, trzy dwuchsetne największej pojemności.

III. PRZYRZĄDY MIERNICZE DO MLEKA ZE SKALĄ PŁYWAKOWĄ.

Granica uchybienia obiegowego wynosi dla każdej objętości, wyznaczonej przez podziałkę, trzy dwuchsetne największej pojemności.